

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a **felszámoló neve** felszámoló megbízásából a Dr. Megay Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Megay Györgyi ügyvéd; **felperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt **felperes neve** „f.a.” (**felperes címe**) felperesnek a Mihályi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mihály Róbert ügyvéd; **alperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen - elszámolás iránt - indított perében - a 2006. szeptember 7. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (kettőszázezer forint) Ft másodfokú perköltséget, az alperes a saját költségeit maga viseli.

Az alperes köteles az állam részére külön felhívásra megfizetni a feljegyzett 606.200 (hatszázhaty-ezer-kettőszáz forint) Ft másodfokú illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetének teljes mértékben helyt adva kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül 10.403.288 Ft-ot, valamint

400.000 Ft perköltséget. A megítélt tőkeösszegeből 300.667 Ft vonatkozásában kimondta a döntése előzetes végrehajthatóságát. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg államnak az illetékhivatal külön felhívására 664.200 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesi gazdálkodó szervezet 2003. április 2-ai kezdő időponttal felszámolás alá került. Az alperes a felperessel, mint adóssal szemben (korábban) indult végrehajtás során eljáró önálló bírósági végrehajtóként a kötelezett bankszámláira eredményes azonnali beszédési megbízást adott ki, majd a befolyt összegből részben a végrehajtást kérőnek teljesített, illetve 2003. április 6-án átutalt a saját számlájára 5.555.389 Ft végrehajtói munkadíjat, készkiadást, jutalékot, 2003. április 23-án pedig 2.071.642 Ft jutalékot. Ezen kívül 2003. május 19-én a Végrehajtói Kamara részére a végrehajtás során befolyt bevételből befizetett 2.475.589 Ft-ot. A fennmaradó 300.667 Ft összeggel nem számolt el a felperes felszámolója részére.

Határozatában kiemelte, hogy a Cstv. 38.§ (1) bekezdése értelmében az adós ellen a felszámolás kezdő időpontjában folyamatban lévő végrehajtási eljárásokat a végrehajtást foganatosító bíróságnak haladéktalanul meg kell szüntetni, a lefoglalt vagyontárgyakat és a befolyt de még ki nem fizetett pénzeszközöket a kijelölt felszámolónak át kell adni. A bizonyítási eljárás során becsatolt számlák egyértelműen igazolták, hogy a felperes keresetében érvényesített követelés azokra az alpereshez befolyt, de még ki nem fizetett pénzeszközök megfizetésére irányult, melyekről az alperes a hivatkozott jogszabály alapján - a felszámolás kezdő időpontját követően - saját javára nem rendelkezhetett volna. Az alperes, mint végrehajtó akkor járt volna el helyesen, ha a kezdő időpont után a végrehajtói letéti számlán levő pénzeszközöket a felperes kijelölt felszámolójának átadja. Hangsúlyozta, a Cstv. és a Vht. azonos szintű jogszabályok (törvények), azonban a felperes felszámolás alá kerülése okán a jelen esetben - 2003. április 2-át követően - a Cstv. rendelkezései voltak az irányadók, s az alperes nem mint végrehajtó, hanem mint hitelező érvényesíthette volna a végrehajtással kapcsolatosan felmerült költségeit a felszámolásra vonatkozó rendelkezések szerint oly módon, hogy azt hitelezői igényként a felszámolási eljárásban a felszámolónak bejelenti. Rögzítette, hogy az alperes a módosított ellenkérelmében a felperesi keresetet 300.667 Ft összegben elismerte, így e követeléssel kapcsolatosan a marasztalás előzetes végrehajthatósága a Pp. 231.§ d) pontján alapul. A pereszes alperest a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére, felperes ügyvédi munkadíját az 1990. évi XCIII. törvény 64.§-a alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján mérlegeléssel határozta meg.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben kérte annak megváltoztatását: a kereset elutasítását, továbbá a felperes perköltségben való marasztalását. Az alperes a jogorvoslati kérelmében azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete tévesen alkalmazott jogszabályon alapul. Hangsúlyozta, hogy az alperes, mint önálló bírósági végrehajtó a tevékenysége során a magatartásával vagy mulasztásával okozott károkért a Vht. 236.§-a alapján és a Ptk. rendelkezései szerint tartozik felelősséggel. Az önálló bírósági végrehajtó a végrehajtási eljárásban eljárási cselekményeket végez, ennek során előfordulhat, hogy olyat tesz

vagy mulaszt, amellyel más személynek vagyoni hátrányt, kárt okoz. A végrehajtóval szembeni igényt tehát a kártérítés körében kell vizsgálni, a végrehajtó felelőssége pedig a Vht. rendelkezései szerint alapozható csak meg. Ennek vizsgálata során azonban megállapítható, hogy jelen esetben hiányoznak a kártérítési marasztaláshoz szükséges tényállási elemek, mert a felperes nem vette igénybe a rendes jogorvoslati lehetőséget, a végrehajtási díjjegyzékkel kapcsolatosan végrehajtási kifogással nem élt, továbbá alperes magatartásának jogellenessége sem állapítható meg és hiányzik a felperesi oldalon bekövetkezett kár is. Kiemelte: a felszámolási eljárás megindítása nem jelenti azt, hogy a végrehajtási eljárás automatikusan megszűnik, azt a végrehajtást foganatosító bíróságnak kell megszüntetnie. Mindaddig, amíg ez nem történik meg, a végrehajtó a Vht. szabályai szerint köteles eljárni. Az eredményes végrehajtás után további kötelezettségeibe tartozik a díjjegyzék elkészítése, annak felek részére történő megküldése, mely ellen kifogást lehet emelni. Nem vitatottan a végrehajtó (jelen per fellebbező alperese) a felperes keresetében kért összeget nem utalta át a felszámoló részére. E „mulasztás” jogorvoslása érdekében a végrehajtásban adósként részt vevő fél végrehajtási kifogással élhetett volna, erre azonban nem került sor. A kifogást a jelen per nem helyettesítheti. Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a végrehajtó számláján lévő, a végrehajtás során befolyt pénzüsszeg nem tekinthető a felszámolási vagyonba tartozónak. Kiemelten utalt a csődtörvény 38.§ (1) bekezdésének 2004. május 1-jétől módosított rendelkezésére is, mely a végrehajtás során felmerült költség visszatartására a végrehajtót egyértelműen feljogosítja. Mindezek alapján - az általa elismert 300.667 Ft összegben felüli - marasztaló döntés tárgyában a határozat megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartva az eddig kifejtett álláspontját kiemelte: az összegszerűségében nem kifogásolt végrehajtói díjat, jutalékot, költséget a végrehajtónak a felszámolás kezdő időpontját követően hitelezői igényként kellett volna előterjesztenie a felszámolóhoz a csődtörvény idézett rendelkezése értelmében a felperes „f.a.” toldattal kiegészített nevére kiállított számlái alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság az alábbiakkal pontosítja:

A ... Bank Rt. végrehajtást kérő 2003. február 10-én benyújtott kérelme alapján az alperes, mint végrehajtó a felperessel szemben bírósági végrehajtást folytatott, ennek során 2003. április 1-jéig az adós bankszámlájáról összesen 73.496.380 Ft-ot emeltetett le és utaltatott át a végrehajtói letéti számlára. A befolyt összegből 2003. március 25-én a végrehajtást kérő részére 31.591.410 Ft-ot, 2003. április 8-án 30.465.292 Ft-ot, így mindösszesen 62.056.702 Ft-ot fizetett ki. Ezen felül átutalt a végrehajtást kérőnek még 883.801 Ft-ot, illetőleg 111.966 Ft szükségtelenül megfizetett végrehajtási díjelőleget, az adósnak pedig 40.623 Ft-ot. 2003. április 6-án S-03/00001 szám alatt munkadíj, készkiadás, jutalék címén 5.555.389 Ft-ról

állított ki számlát és utalt át a végrehajtói letéti számláról saját számlájára. 2003. április 23-án S-03/00003 szám alatt állított ki számlát és 2.071.643 Ft jutalékot utalt át a saját számlájára. A (végrehajtónak járó összes költséget magába foglaló) végrehajtási díjjegyzéket 2003. április 23-án állította ki, majd megküldte a feleknek, akik az ellen kifogást nem nyújtottak be. Nem sérelmezték, hogy a végrehajtási ügyszám értéke és eredménye alapján a végrehajtó a saját részére összesen 7.627.032 Ft végrehajtási költséget állapított meg. Az alperes 2005. május 19-én a végrehajtói kamarának e végrehajtásból eredően, általános költségátalány címén 2.475.589 Ft-ot fizetett be. A fennmaradó 300.667 Ft bevételezett összeggel nem számolt el.

A Fővárosi Bíróság 22.Fpk. 01-2003/000971/5. számú felszámolást jogerősen elrendelő végzéséről a felszámoló a végrehajtót 2003. április 10-én telefaxon értesítette. A bírósági végrehajtást fogantató ... Kerületi Bíróság - a felszámolás elrendelésére tekintettel - a 2003. április 8-án kelt és 2003. május 29-én jogerőre emelkedett 01-06-5.Vh. 2246/2002/7. számú végzésével a végrehajtási eljárást megszüntette. A felszámoló írásbeli felszólítása ellenére a végrehajtó a befolyt és kifizetett, valamint megmaradt összegekkel nem számolt el, a kezdő időpontban meglévő pénzeszközöket nem adta át.

A fentiekkel kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntése helytálló. Mindezek okán a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 259.§-a alapján alkalmazott 253.§ (2) bekezdése értelmében helybenhagyta, annak indokait az alábbiakkal egészíti ki:.

A 2000. évi CXXXVI. törvény 15.§-a alapján kiegészített, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (továbbiakban Vht.) 34/A.§-a rendelkezik a végrehajtói kamarának járó „általános költségátalányról”. A fenti törvényhely (2) bekezdése értelmében az önálló bírósági végrehajtó az adóstól a behajtott követelésen felül a végrehajtási költségekkel együtt hajtja be az általános költségátalányt és azt befizeti, illetőleg átutalja a kamarának. A költségátalány összegének elszámolása és kielégítése a 164.§ szerint történik. Ezzel összhangban a 8/2001. (IV. 27.) IM rendelet 2.§-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az általános költségátalányt az adós (kötelezett) viseli, a végrehajtó azt tőle, az egyéb végrehajtási költségekkel együtt hajtja be, majd fizeti meg a kamarának.

A törvénymódosítás a végrehajtási költségekre vonatkozó szabályozást egészítette ki az úgynevezett általános költségátalány intézményével, a végrehajtás során befolyt összegből a kamara részére befizetendő összeg hivatott fedezni a kamara azon feladatainak ellátását, melyet egyrészt a bíróságtól vesz át. A Végrehajtói Kamarának átutalt összeg tehát nem „kamarai tagdíj” jogcímen került kifizetésre, hanem az adott ügyben - a végrehajtási ügyérték alapján - kiszámított általános költségátalány címén, melynek megítélése egy tekintet alá esik az egyéb végrehajtási költségekkel. A Vht. 164.§-a értelmében a végrehajtás során befolyt összegből mindenképp először a végrehajtási költséget - az eljárás kezdeményezésével, elrendelésével és fogantatásával felmerült költséget - kell kielégíteni. Az egyedi

végrehajtási eljárásban a végrehajtási költség kielégítése e rendelkezés értelmében elsőbbséget élvez.

A Vht. 1.§-ában foglalt rendelkezés szerint e jogszabály alkalmazási körébe a bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatainak, továbbá egyes okiratokon alapuló követeléseknek a bírósági végrehajtása tartozik. A felszámolási eljárásra, a felszámoló intézkedési körére, illetőleg az adóssal szembeni követelések érvényesíthetőségére, a hitelezői igények kielégítésének sorrendjére vonatkozóan azonban a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló, lényegesen az 1993. évi LXXXI. törvénnyel, illetve az 1997. évi XXVII. törvénnyel módosított 1991. évi IL. törvény (a továbbiakban: Cstv.) ide vonatkozó speciális rendelkezéseit kell alkalmazni. Amennyiben az „egyedi” végrehajtásra vonatkozó jogszabály (Vht.) rendelkezéseitől eltérő szabályozást tartalmaz az adós elleni „totális végrehajtásnak” is nevezhető felszámolásra mérvadó csődtörvény, abban az esetben az utóbbi törvény rendelkezései az irányadóak.

A csődtörvény a 34. § (2) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet. A felszámolás kezdő időpontjától az adós cég nevét a „felszámolás alatt”, illetve „f.a.” toldattal kiegészítve kell használni. A fenti törvény 38.§-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezése a felszámolás kezdő időpontjától a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos és már végrehajtás alatt álló hitelezői követeléseket is a felszámolás körébe vonja, ezért a gazdálkodó szervezettel szemben folyamatban lévő végrehajtási eljárásokat meg kell szüntetni. A (3) bekezdés értelmében a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. A Cstv. 57.§ (1) bekezdése határozza meg azt a kielégítési sorrendet, melynek figyelembevételével a gazdálkodó szervezetnek a felszámolás körébe tartozó vagyonából a hitelezői igényeket ki kell elégíteni.

A 2004. május 1-jét követően megindított eljárások során valóban alkalmazandó a Cstv. - a 2004. évi XXVII. törvény 52.§ (1) bekezdésével módosított - 38.§ (1) bekezdésébe foglalt azon rendelkezés, mely szerint a végrehajtási eljárások megszüntetését követően - a lefoglalt vagyontárgyak kiadása mellett - a befolyt, de még ki nem fizetett pénzeszközökből a végrehajtó a végrehajtási költségeket levonhatja (visszatarthatja), és a levonás után fennmaradó különbözetet köteles a kijelölt felszámolónak átadni. A felperessel szemben indult felszámolás kezdő időpontjában hatályos Cstv. 38.§ (1) bekezdése azonban a végrehajtási költségek levonására vonatkozó szabályt még nem tartalmazta, a módosításnak pedig visszaható hatálya nincs, ezért e módosított rendelkezések jelen eljárásban nem vehetők figyelembe. Ebből következően a 2004. május 1-jét megelőzően indult felszámolási eljárás során a végrehajtó nem volt jogosult visszatartani a végrehajtási költséget - sem a végrehajtót megillető díjat és költséget, sem az

általános költségátalányt -, hanem a letéti számlán levő teljes pénzüsszeget köteles volt maradéktalanul átadni a felszámolónak.

A Cstv. 38.§ (1) bekezdésének módosítását tartalmazó 2004. évi XXVII. törvény 52.§ rendelkezéséhez fűzött indoklás a következőket tartalmazza: „A módosítás egyértelművé teszi, hogy a felszámolást megelőzte bírósági végrehajtási eljárás költségeinek felszámolására vonatkozó végrehajtói intézkedés ellen az adós felszámolója végrehajtási kifogással élhet, tehát számára is lehetséges a felszámítás helyességét vitatva bírósághoz fordulni.” Tévesen értelmezte ezt a törvénymódosítást az alperes, amikor arra hivatkozott, hogy „egyértelművé teszi” szófordulattal a törvényhozó arra utalt, a felszámolási eljárásban a végrehajtási költséget korábban is levonhatta a végrehajtó és a díjának, jutalékának, költségeinek megfelelő összeget - a jogalkotói szándékának megfelelően - megtarthatta. Ez a rendelkezés a felszámolónak a végrehajtási díjjegyzékkel kapcsolatos kifogás benyújtására jogosultságát teszi egyértelművé.

A csődtörvény 4.§-ának (1) bekezdése értelmében a felszámolási eljárás körébe tartozik a gazdálkodó szervezet minden vagyona, amellyel a felszámolási eljárás kezdő időpontjában rendelkezik, továbbá az a vagyon, amelyet ezt követően az eljárás tartalma alatt szerez. A Cstv. 4.§ (3) bekezdése sorolja fel tételesen azokat a vagyontárgyakat, melyek nem tartoznak bele a felszámolási vagyon körébe. Az alperes helytelenül értelmezte e törvényi rendelkezéseket, amikor arra az álláspontra jutott, hogy a végrehajtói letéti számlára befolyt pénzeszköz nem az adós tulajdonát képezi, s mivel azzal nem rendelkezhet, ezért ez a pénzeszköz a felszámolási vagyonba tartozónak sem minősülhet.

A bírósági végrehajtási ügyvitelről szóló 20/1994. (XII. 24.) IM rendelet 46.§-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az önálló végrehajtó a végrehajtandó követelés teljesítése céljából a felek és más által befizetett összegeket - a saját vagyonától elkülönítve - végrehajtói letéti számlán köteles kezelni. Mindebből egyértelműen következik, hogy a végrehajtás során adóstól beszedett pénzüsszeg természetesen nem kerül a végrehajtó tulajdonába. A végrehajtást kérő részére történő kifizetéséig az az adós vagyonában marad azzal, hogy a Vht. ide vonatkozó rendelkezései értelmében e pénzüsszegekről immár a végrehajtó köteles és jogosult rendelkezni. A végrehajtó a befolyt összeget letéti számlán kezeli és azonnal kiutalja a jogosultnak amint lehet, vagy ha több jogosult van, jogerős felosztási terv alapján intézkedik az összegek kiutalásáról. A csődtörvény a végrehajtó fenti rendelkezési jogát korlátozta, amikor kimondta, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően a felszámolási vagyonnal kapcsolatos nyilatkozatot csak a felszámoló tehet, a végrehajtó pedig a felszámolás kezdő időpontjában meglévő pénzeszközöket a felszámolónak köteles átadni.

E rendelkezések alapján az a következtetés vonható le, hogy 2004. május 1-jét megelőzően indult felszámolási eljárásokban a felszámolás kezdő időpontját követően végrehajtói letéti számlán levő (kifizetésre nem került) pénzeszközök maradéktalanul az adós felszámolási vagyonába tartoztak.

Téves a fellebbező fél azon érvelése is, hogy a felperes végrehajtási kifogásban érvényesíthette volna igényét. A bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 14/1994. (IX. 8.) IM rendelet (Vid.) 21.§-a úgy rendelkezik, hogy kifogásnak lehet helye a díjjegyzékben foglalt „felszámítás” ellen, ebből következően a díjjegyzékben foglalt számítás összecszerűségét sérelmezhetik a végrehajtási nemperes eljárásban részt vevő felek. Erre módja volt (van) az adósnak akkor is, ha időközben felszámolás alá került, s a korábban részletezett törvényi módosítás azt is egyértelművé tette, hogy a számítást az adós felszámolója is kifogásolhatja. A fentiekben részletesen kifejtett jogi indokolás alapján az a tény, hogy a végrehajtási eljárásban részt vevő felek a díjjegyzék számításának helyességét nem vonták kétségbe, a 2004. május 1. előtt indult felszámolási eljárásokban nem jogosította fel a végrehajtót arra, hogy a költségeit a felszámolás kezdő időpontját követően saját javára átutalja.

A másodfokú eljárásban a fellebbező alperes pervesztes lett, ezért az eljárás e szakaszában felmerült felperesi költségeket valamint az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési illetéket a Pp. 239.§-a, valamint 78.§ (1)-(2) bekezdése alapján köteles megtéríteni. A Fővárosi Ítéltábla a felperes jogi képviselőjének díját - megállapodás csatolásának hiányában - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (3) bekezdés a, és b, pontja, valamint az (5) bekezdése alapján mérlegeléssel határozta meg 200.000 Ft összegben, mely tartalmazza az általános forgalmi adót is.

Budapest, 2006. szeptember 7.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

dr. Volein Anna s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin
bíró

A kiadmány hitelül: